

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

L. 2743^α

ΑΕ

Πρὸς τοὺς Σεβασμίους Ἐφημερίους τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Κύριον γνῶρισμα καὶ ἀλάνθαστον τεκμήριον ἐξ οὗ διακρίνεται ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἡ ἀγάπη ἐστὶ «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἑαυτοῖς» εἶπεν ὁ Σωτὴρ πρὸς τοὺς μαθητάς του, ἐγγίζοντας τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου. Ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, ἐξυμνῶν πολλαχοῦ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης τὴν ὑψίστην ἀξίαν, συμπεραίνει ὅτι, χωρὶς ταύτης, «καὶ ἐὰν ἔχη τις πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν» εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὕτη, ἵνα ἢ ἀληθῆς, δέον, ὅπως μὴ ὑφίσταται δυνάμει μόνον ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Χριστιανῶν, ἀλλ' ὅπως ἢ ἐνεργὸς, ἐκδηλουμένη καὶ πράγματι εἰς τὰ ἔξω, δραστήριος καὶ γενναία καθότι ἀπλοῖ λόγοι, καὶ κεναὶ εὐχαὶ χωρὶς ἐνεργείας καὶ χωρὶς πραγμάτων, ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοί εἰσιν. «Ὅς δ' ἂν ἔχη τὸν βίον τοῦ κόσμου, λέγει ὁ θεῖος ἀπόστολος Ἰωάννης, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχοντα καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἢ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ; Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ, μὴδὲ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.» (Α'. ἐπ. Ἰω. γ'. 17. 18.)

Καὶ τῶνόντι, πῶς δύναται νὰ λογισθῇ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη ἐκείνου, ἣτις περιορίζεται εἰς λόγους κενούς, καὶ εἰς συμπαθεῖς ἐκφράσεις χωρὶς τινος ἀποτελέσματος; Ἐὰν δὲ τὰ περὶ ἀληθοῦς ἀγάπης ἱερά ταῦτα λόγια τῆς θείας Γραφῆς ἀρμόζουσιν ἐπὶ πάντα Χριστιανόν, πολὺ μᾶλλον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς κήρυκας τοῦ θείου λόγου καὶ οἰκονόμους τῶν τοῦ Θεοῦ μυστηρίων. Ἡμεῖς μᾶλλον ὀφείλομεν εἶναι τύπος τῶν πιστῶν ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ· εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται ἵνα καταστήσωμεν ἐνεργὸν τὴν ἀγάπην διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων, μιμηταὶ γινόμενοι τῶν πρώτων ἐκείνων Χριστιανῶν, ὧν ἡ ψυχὴ ἦτον μία, σίτινες τοσοῦτο ζωηρὸν ἠσθάνοντο ἐν ἑαυτοῖς τὸ πῦρ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ὥστε τὰ πάντα ἐθυσίαζον, ὅπως ἐπαρκέσωσι ταῖς ἀνάγκαις τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων, κοινὰ τὰ ἴδια λογιζόμενοι καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαθὰ αὐτῶν χορηγούμενα πρὸς θεραπείαν καὶ περιποίησιν τῶν ξένων, τῶν πτωχῶν, τῶν ἀσθενῶν, τῶν γερόντων, τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν. Διὸ καὶ ἴδιον πρὸς τοῦτο Ταμεῖον εἶχον, εἰς ὃ ἕκαστος συνεισέφερεν, οἱ μὲν εὐποροῦντες ἐκ τοῦ περισσεύματος οἱ δὲ ἀποροὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος, μιμούμενοι κατὰ τοῦτο τὴν γενναιοδωρίαν τῆς χήρας ἐκείνης τοῦ Εὐαγγελίου τῆς προσενεγκούσης τὴν ὀλὴν αὐτῆς δίλεπτον περιουσίαν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν συνεισέφερον πρὸς βοήθειαν καὶ θεραπείαν ἀδιακρίτως πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις ὄντων· ἡμεῖς δὲ προτιθέμεθα ἵνα ἐπικαλεσθῶμεν τὴν συνδρομὴν ὑμῶν πρὸς τὸ ἴδιον ὑμῶν συμφέρον. Διὰ τῆς παρουσίας δηλονότι παραιναιτικῆς Ἡμῶν ἐγκυκλίου δέον ἐκρίναμεν, κατὰ καθήκον Ἡμῶν ποιμαντορικόν, ἵνα προτείνωμεν ὑμῖν τὴν σύστασιν Ἱερατικοῦ Ταμείου, μέλλοντος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ἀπόρων ἐκείνων Ἱερῶν, οἵτινες εἴτε ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ γήρατος, εἴτε ἐκ νόσου τινὸς ἀνίκανοι καταστάντες εἰς τὸ τελεῖν τὰς τῶν Χριστιανῶν θρησκευτικὰς ἀνάγκαις, ἀδυνατοῦσι νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἐπομένως ἐκόντες ἄκοντες καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἔλεος τῶν Χριστιανῶν, πριφρονοῦντες οὕτω τὸν ἱερόν αὐτῶν χαρακτήρα.

Φρονοῦμεν δὲ, ὅτι ἅπαντες ὑμεῖς, ὦ Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς, βαθέως συναισθάνεσθε τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἰς ἣν δύναται νὰ περιέλθῃ ὁ Ἱερεὺς ἐκεῖνος, ὅταν καταστῇ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐπαίτῃ πρὸς πορισμὸν τῶν τοῦ βίου· διὸ καὶ ἅπαντες, πιστεύω, ἀσπάξεσθε τὴν πρόθεσίν Μου ταύτην πρὸς σύστασιν τοιοῦτου Ταμείου, οὗτινος τῆς βοήθειας οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύναται μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀνάγκην οὐδέποτε ἔξει. Ἀνθρωποὶ ἐσμέν, καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀστασίᾳ καὶ μεταπτώσει ὑποκειμέθα, νῦν μὲν ἔχοντες, αὔριον δὲ στερούμενοι. Ἄλλως τε ἡ τοιαύτη ἡμῶν Θεάρεστος πράξις οὐκ ὀλίγη ψυχικὴ ὠφελεία πρόξενος ἐστὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ὅπερ τοῖς ἔργοις μᾶλλον τῶν ποιμένων αὐτοῦ καὶ διδασκάλων προσέχον, ἢ τοῖς λόγοις, τὰ μάλιστα διεγείρεται διὰ τοῦ παραδείγματος πρὸ ἀγαθοεργίαν, καὶ αὐξάνει τὸν ζῆλον πρὸς τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα· ἡ δὲ περὶ φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης διδασκαλία ἡμῶν μετὰ πολλῆς μὲν τότε τῆς παρρησίας καὶ τοῦ θάρρους γίνεται, δαφιλεῖς δὲ θερίζει τοὺς καρπούς. Ἡ σύστασις τοιοῦτου ταμείου τρανὴ ἐστὶ τοῖς πᾶσιν ἀπόδειξις τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῶν χριστιανικῶν αἰσθημάτων, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται ὁ ἱερός τῆς Κερκύρας κληρὸς, τινος θείας εὐδοκίας προϊσταμαι, καὶ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ ὑπολήψεως τοῦ ὁποίου φλέγεται μὲν ἡ καρδιά, ἄσκνος δὲ διὰ παντός ἐστὶ ἡ Ἐμὴ σπουδὴ καὶ φροντίς· διότι τὴν εὐημερίαν τοῦ Κλήρου θεωρῶ ὅλως Ἐμὴν, ἔτοιμος νὰ συντελέσω, καὶ ἐνεργήσω πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν κατόρθωσιν παντός γου, δυναμένου νὰ ἀναδείξῃ τοῦτον ἀξίον τῆς μεγάλης ἀποστολῆς, ἣν ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πατρίδα.

Ὅθεν ἐπὶ τῷ Ἱερῷ τούτῳ σκοπῷ διορισθήσεται παρ' Ἡμῶν Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν τοῦ Σεβασμίου Κερκύρας τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς σύνταξιν τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ.

Ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου, τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1870.

Αρ. Εἰσ. 525 J VI 51

✠ Ο ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

Сия Даровъ